

- 6) Czy ryzyko poważnych komplikacji, które stanowi podstawę ograniczenia mocy wstecznej wynikającej ze stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku, jest pojęciem autonomicznym prawa Unii podlegającym jednolitej wykładani we wszystkich państwach członkowskich?
- 7) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej, jakie kryteria należy wziąć pod uwagę?
- 8) W każdym przypadku, czy z art. 6 i 7 dyrektywy 93/13/EWG jest zgodne, że ryzyko poważnych komplikacji ocenia się, biorąc pod uwagę jedynie komplikacje, które mogą powstać po stronie przedsiębiorcy, czy też należy również uwzględnić szkodę powstającą po stronie konsumentów z uwagi na brak pełnego zwrotu kwot zapłaconych na podstawie wspomnianej klauzuli dolnego progu?
- 9) Czy zgodnie z art. 6 i 7 dyrektywy 93/13/EWG ryzyko poważnych komplikacji dla publicznego porządku gospodarczego w przypadku wniesienia przez konsumenta powództwa indywidualnego należy ocenić, uwzględniając wyłącznie konsekwencje gospodarcze tego konkretnego powództwa, czy też uwzględniając skutki gospodarcze, które miałyby ewentualne wniesienie powództw indywidualnych przez znaczną liczbę konsumentów?

(¹) Dz.U. L 95, s. 29.

Skarga wniesiona w dniu 4 stycznia 2016 r. –Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-5/16)

(2016/C 098/30)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1814 w sprawie ustanowienia i funkcjonowania rezerwy stabilności rynkowej dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych i zmiany dyrektywy 2003/87/WE (¹);
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rzeczpospolita Polska wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1814 w sprawie ustanowienia i funkcjonowania rezerwy stabilności rynkowej dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych i zmiany dyrektywy 2003/87/WE oraz o obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Deklarowanym celem zaskarżonej decyzji jest złagodzenie strukturalnej nierównowagi między podażą uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na unijnym rynku a popytem na nie, która powoduje, że uprawnienia do emisji nie osiągają na rynku cen zgodnych z oczekiwaniami unijnego prawodawcy. Zasadniczym sposobem na osiągnięcie tego celu jest ustanowienie mechanizmu rezerwy stabilności rynkowej (MSR), który polegać ma na zmniejszaniu liczby dostępnych na rynku uprawnień do emisji poprzez skierowanie ich do rezerwy w przypadku wystąpienia znacznej nadwyżki uprawnień do emisji na rynku i spełnienia określonych warunków, zaś w przypadku spadku liczby dostępnych na rynku uprawnień do emisji poniżej 400 mln – na zwiększaniu wolumenów uprawnień do emisji sprzedawanych na aukcjach.

Rzeczpospolita Polska podnosi przeciwko zaskarżonej decyzji następujące zarzuty:

Po pierwsze, zarzut naruszenia art. 192 ust. 1 w związku z art. 192 ust. 2 lit. c) TFUE poprzez przyjęcie zaskarżonej decyzji zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, pomimo że decyzja ta jest środkiem wpływającym znacząco na wybór przez państwo członkowskie między różnymi źródłami energii i ogólną strukturę jego zaopatrzenia w energię.

Zdaniem Rzeczypospolitej Polskiej zaskarżona decyzja w znaczący sposób wpłynie na wybór źródeł energii i ogólną strukturę zaopatrzenia w energię w Polsce. Zgodnie z art. 192 ust. 2 lit. c) TFUE, decyzja taka powinna zatem zostać przyjęta przez Radę jednomyślnie z zastosowaniem specjalnej procedury ustawodawczej.

Po drugie, zarzut naruszenia zasady lojalnej współpracy oraz naruszenia kompetencji Rady Europejskiej określonych w art. 15 TUE poprzez przyjęcie środków sprzecznych z Konkluzjami Rady Europejskiej z dnia 23 i 24 października 2014 r.

Zgodnie z Konkluzjami Rady Europejskiej z 2014 r. głównym instrumentem unijnym służącym osiągnięciu docelowego poziomu redukcji emisji, miał być sprawnie funkcjonujący, zreformowany system handlu uprawnieniami do emisji (EU ETS) z instrumentem służącym stabilizacji rynku zgodnie z wnioskiem Komisji, która wskazywała rok 2021 jako datę wejścia w życie mechanizmu rezerwy stabilności rynkowej. Przyjmując w zaskarżonej decyzji rok 2019 jako datę wejścia w życie mechanizmu rezerwy stabilności rynkowej postąpiono wbrew ustaleniom Rady Europejskiej z 2014 r.

Po trzecie, zarzut naruszenia zasady pewności prawa i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań poprzez przyjęcie środków, które ingerują w system handlu uprawnieniami do emisji w trakcie okresu rozliczeniowego, a zwłaszcza w ostatnich latach tego okresu.

Zaskarżona decyzja kieruje 900 mln uprawnień wycofanych z rynku w latach 2014-2016, które miały powrócić na rynek w latach 2019-2020, bezpośrednio do rezerwy stabilności, co powoduje, że finalnie nie powracają one na rynek. Pula uprawnień udostępniona uczestnikom rynku w obecnym okresie rozliczeniowym jest w rezultacie mniejsza niż oczekiwano. Uczestnicy rynku powzięli uzasadnione oczekiwanie, że czasowo wycofane uprawnienia wrócą ponownie na rynek pomiędzy rokiem 2019 a 2020, i opierali na tym swoje plany biznesowe. Zasady funkcjonowania systemu, takie jak regulacje określające liczbę dostępnych uprawnień do emisji, nie powinny ulegać zmianie w trakcie okresu rozliczeniowego, który wyznacza czasową perspektywę planowania różnych działań przez przedsiębiorstwa uczestniczące w systemie. Zasady te stanowią fundamentalne założenia, które determinują podejmowane przez przedsiębiorców działania inwestycyjne.

Po czwarte, zarzut naruszenia zasady proporcjonalności poprzez przyjęcie środków, które doprowadzą do realizacji wyższych celów redukcji emisji niż wynika to z międzynarodowych zobowiązań Unii Europejskiej i niż wymaga tego realizacja celu dyrektywy 2003/87/WE.

W rezultacie wprowadzenia w życie zaskarżonej decyzji Unia będzie realizowała cele wyższe niż obecnie zgłoszone na poziomie międzynarodowym w ramach drugiego okresu Protokołu z Kioto przyjętego w grudniu 2012 r. w Ad-Dausze.

Po piąte, zarzut naruszenia obowiązku dokonania należytej analizy wpływu zaskarżonej decyzji na poszczególne państwa członkowskie oraz naruszenia obowiązku przedstawienia wystarczającej oceny skutków jej wprowadzenia w życie na rynek handlu uprawnieniami do emisji.

(¹) Dz. Urz. L 264, s. 1.